

סוד הנשימה: חדוה

אה"ח 1234567

סוד הנשימה: חדוה

א

בכל נשימה יש ארבע פעולות: שאיפה; בלימה; נשיפה; מנוחה.

ויש לכוונן לפי הקצב: ח-ד-ו-ה.

השאיפה היא בכתר^א; הבלימה היא בחכמה^ב; הנשיפה היא בדעת^ג; המנוחה היא בבינה^ד.

נמצא ש"כל הנשמה (על כל נשימה ונשימה^ה) תהלל יה"י (שהרי הכתר

אוצר החכמה

שבכל מדרגה ומדרגה, ודוק.
ג. "אם אין דעת הבדלה מנין". הנשיפה מוציאה את הפסולת מן הגוף ובכך פועלת זכוך החמר של הגוף החי — "גם בלא דעת נפש (גוף חי) לא טוב (מזוכך)". הדעת היא נשמת הו"ק של הגוף — "מפתחא דכליל שית". מכח נשיפת הפסולת שבאוויר החוצה, על ידי כך מתפשטת וחודרת הדעת, עם החלק המבורר של הנשימה, פנימה, לכל אברי הגוף (וממשיכה לכל אבר בפרט את ה"אות" השייכת לו מתוך רוח החיים המבוררת).

ד. הבינה נקראת "עולם הבא" בכל מקום בקבלה. עליה נאמר: "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים". אך בהיות ש"צדיקים אין להם מנוחה, לא בעולם הזה ולא לעולם הבא, שנאמר 'ילכו מחיל אל חיל וגו'', על כן בסיום חלק המנוחה של הנשימה (סוד ה"א בסוף, לאחר אות ה"ת, וכמו שיתבאר בענין "אני ראשון ואני אחרון") חוזר הגלגל, ועולה הבינה לכתר בסוד שאיפה חדשה ועליונה יותר.
ה. בראשית רבה יד, יא: "על כל נשימה ונשימה שאדם נושם צריך לקלס להקדוש ברוך הוא".

ו. תהלים קנ, ו. וראה הבאור שבסוף המאמר.

א. שהוא ענין הרצון בנפש, שלמעלה מטעם ודעת האדם. השאיפה של הנשימה היא הביטוי הגשמי לשאיפה הרוחנית של הנפש, שהיא הרצון להתקרב לתכלית מטרת החיים, ולהפנים אל תוך התודעה את ה"אור" מסביב (שכנגד אות ה"א בספר יצירה, הכתר-עליון — "רוח הקדש"), החמר ההיולוי המלא "סיבות" (הבאות לכוון ולהדריך את האדם בחייו) מבעל ה"סובב כל עלמין" ב"ה.

ב. בסוד "תלה ארץ על בלימה" בגימטריא "בראשית". והוא סוד ה"וי" בחכמה יסד ארץ" (ותרגום ירושלמי "בראשית" — "בחוכמא"). החכמה היא ה"י של שם הוי' ב"ה, שעולה עשר: "עשר ספירות בלימה" (וכידוע שמחצב הספירות בכלל הוא סוד עולם האצילות, עולם החכמה האלקית בכלל — "אבא מקנן באצילות"). הבלימה היא סוד הצמצום, עד כאן ותו לא. והיינו כידוע שבסוד ארבע אותיות שם הוי' ב"ה — "י — צמצום". ועוד נאמר "כלם בחכמה עשית" — "כלם בחכמה אתברירו". והרי בשלב ה"בלימה" של הנשימה נעשה הברור הפנימי ברוח של הנשימה. ומה שיתבאר בפנים, שבכל שלב ושלב של הנשימה נעשה ברור בחוש אחר, היינו ע"י התכללות כח החכמה

מרומז בקוץ העליון של ה-י; החכמה בגוף ה-י; הדעת בקוץ התחתון של ה-י; הבינה ב-ה).

וזהו סדר תקון האותיות בארבע פעולות הנשימה:

בשאיפה, נעשה ברור חוש הריח (שבכתר, והו"ע התקון של "באות נפשה שאפה רוח", ובסוד "ונחה עליו רוח ה'... והריחו ביראת ה'"); בבלימה, נעשה ברור חוש הראיה (שבחכמה); בנשיפה, נעשה ברור חוש הטעם (שבדעת, "טוב טעם ודעת"ט); במנוחה, נעשה ברור חוש השמיעה (שבבינה).

ב

כללות פעולת הנשימה היא "לחצוב" אותיות הקדש מ"מחצב" אויר העולם, לבררן ולהמשיכן לאבר המיוחד להן בגוף האדם, כדי לעורר, בפרטיות, את כחות הנפש השייכים להן. אוצר החכמה

בשאיפה, "חוצבים" את האות, כ"חמר גלם", מאויר העולם (עולם מלשון העלם והסתר, ובו "אור וחשך משתמשים בערבוביא");

בבלימה, מלטשים ומצחצחים את האות בעין השכל;

בנשיפה, ממשיכים את האות לאבר המיוחד לה בגוף;

במנוחה, נקלטת האות, כאור פנימי, באבר המיוחד לה, ומהדהדת (בסוד "בינה עד הוד אתפשטת"א) ב"תדר" המתאים לעורר את הכח-החוש השייך לה.

ה. נמצא ששרש ה-ה (של חדוה), המנוחה, נכלל בנשיפה, ה-ו (של חדוה), בסוד "אם אין דעת אין בינה, ואם אין בינה אין דעת", וד"ל.
ט. תהלים קיט, סו.
י. ירושלמי ברכות ח, ו. ב"ר פג, ו. וראה רש"י לבראשית א, ד.
יא. ע"ח כט, ח.

ז. ירמיה ב, כד.
ח. ישעיה יא, ב"ג.
והנה מבואר בספר יצירה שחוש הריח נתקן בחדש חשון, החדש ה-ח. והוא כנגד ה-ח של חדוה. וכמו כן, חוש הראיה נתקן בחדש תמוז, החדש ה-ד (של חדוה). חוש הטעם נתקן בחדש שבט, החדש ה-וה, וחוש השמיעה נתקן בחדש אב, החדש

ג

סוד חדוה הוא תקון חוה ("אם כל חי"ב — יולדת — "כיולדה אפעה, אשם ואשאף יחד"י) להיות חיה ("כי חיות הנה"י — מילדת את עצמה, כלומר יולדת בבחינת "עצמי", מאליו וממילא). והו"ע התקון של "בעצב תלדי בנים"י, להיות "אם הבנים שמחה"י.

תקון ה-ו של חוה להאיר בעצמת ה-י של חיה הוא ע"ד "ביום ההוא יהיה הוי' אחד ושמו אחד"י (שאיפה, בלימה, נשיפה, מנוחה, סוד "יהיה הוי'", ודוק), בחינת "הרה וילדת יחדו"י.

אוצר החכמה

"חכם בבינה", שכנגד ה עילאה שבשם, ממתיקה את הכאב (המורגש בלב בפרט — "כל כאב ולא כאב לב" — ובכל אחד מאברי הגוף שחל בו קלקול, ע"י מודעות עצמית יתר ביחס לאותו אבר — "יוסיף דעת יוסיף מכאוב", סוד יניקת החצונים מ"עץ הדעת טוב ורע", קליפת נגה היונקת ממלכות הקדושה, וד"ל), שכנגד ה תתאה שבשם, בסוד נשימת חדוה, וד"ל.

קוצו של יו
י חיה
ה חדוה
ו חוט
ה כאב

טז. תהלים קיג, ט.

יז. זכריה יד, ט.

חי. ירמיה לא, ז. "יחדו" הוא מלשון חדוה (ראה לעיל הערה יג).

"הרה" עולה יה פעמים יד (דוד); "יחדו" עולה ב פעמים יד ("הרה" עולה ב פעמים יד במשולש, ועולה כ במשולש. "יחדו" עולה ז במשולש). ביחד, "הרה...יחדו" עולה רחל (תיקון המלכות, הרגל הרביעי של המרכבה, לעתיד לבא, בחינת דוד — בר נפלא — מלך ישראל חי וקים, שנולד מחדש בכל יום תמיד ובכל נשימה ונשימה. נמצא שרחל היא בסוד ביה פעמים דוד, בסוד "ביה הוי' צור עולמים", וד"ל).

יב. בראשית ג, כ. "אם כל חי" עולה מנוחה, בחינת הבינה ("אם לבינה תקרא") של הנשימה בפרט, תכלית וסיום כל נשימה ונשימה, ובסוד "משה זכה לבינה", שזכה להשלים את כל נשימותיו (והלא הוא ה"נשמה" הכללית של כל נשמות ישראל — "כל הנשמה וגו'"), בסוד משה שעולה יה פעמים חיה-חדוה, וד"ל.

הערך הממוצע של כל אחת מ-ג התבות "אם כל חי", כאשר מחשבים כל אות ב"משולש" הוא תענוג, שעולה חדוה ברבוע כללי! אה"ח 1234567

יג. ישעיה מב, יד. "יחד" הוא מלשון "חדוה" וכידוע בפרוש "יחד לבבנו לאהבה וליראה את שמך", שעל ידי החדוה בנפש מתיחדים שתי המדות ההפוכות של אהבה ויראה להאיר כאחד. "אתאפק כיולדה אפעה אשם ואשאף יחד" עולה חדוה פעמים חיים (אדם חיה), ודוק. תבת "יחד" מופיעה בדלוג של חדוה-חדוה אותיות: "יריע...החשיתי...כיולדה".

יד. שמות א, יט. וראה בפרש"י שם.

טז. בראשית ג, טז.

והנה ישנן ה תבות פשוטות שעולות כג: זיו (תשיעית האור — אין-סוף שב"ט היכלין דא"א. והוא עשירית האור מלבר — "העשירי יהיה קדש להוי'" — מלכות דאין-סוף, וד"ל); חיה (אבא); חדוה (אמא); חוט (של חסד בז"א); כאב (בנוקבא דז"א). החדוה (שבה בטול ושמחה מאירים כאחד,

יחוד אדם חיה עולה חיים ('ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה' יט). בהכאת אותיותיהם: א פעמים ח עולה ח; ד פעמים י עולה מ; ם פעמים ה עולה ר; וביחד, אדם חיה בהכאה עולה רמת, כנגד שלמות רמת אבריו של אדם המכוונים כנגד רמת מצות עשה של התורה (שכנגד רמת אברין דמלכא עילאה). רמת עולה אברהם (סוד אבר מה) שעולה "בצלם אלהים" (שבו נברא האדם, ושהושלם על-ידי אברהם, היהודי הראשון).
אוצר החכמה

ד

~

שבע כוונות פרטיות של נשימת חדוה

א. ספירה פשוטה (במחשבה) מ-א עד ח וכו':

א...ח;

א...ד;

א...ו;

א...ה.

ב. ספירה לפי סדר הא-ב, כאשר "נעוץ סופן בתחלתן" ("אני ראשון ואני אחרון"):

א...ח;

ט...ל;

מ...צ;

ק...תאכ.

הוי", "מורח ודאין".
 יט. בראשית ב, ז.

כ. והוא סוד א בראש ו-א בסוף (ע"ד "חכמה בראש וחכמה בסוף", והרי "אאלפך חכמה", ודוק). והוא סוד "תיו רשים רשימו לעתיק יומין", ירידת המלכות להיות העתיק בעולם שלמטה ממנה.
 חמש האותיות שבאות בסוף ארבעת חלקי הספירה הנ"ל — חלצתא (ובסוד "נעוץ סופן בתחלתן" כנ"ל) — עולות חדוה ברבוע כללי!

"וילדת" עולה י פעמים אדם (ה פעמים מלך — דוד מלך ישראל — ובה ה אותיות; הערך הממוצע של כל אות עולה מלך. ועד"ז, הערך הממוצע של שלש אותיות "הרה" הוא ע, והערך הממוצע של ארבע אותיות "יחדו" הוא ז. הכל בסוד — ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו" — סיום תפלת חנה, כאשר ילדה, בנס, את שמואל, וד"ל). האותיות השניות של שלש התבות של "הרה וילדת יחדו" הן אותיות ריח, סוד הנשימה בכלל והחוש המיוחד של מלך המשיח — משיח בן דוד — "והריחו בירתא

ג. ספירת האותיות של הפסוק "שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד":

שמע ישראל;

י-ה-ו-ה;

אלהינו;

י-ה-ו-ה אחד כא.

אוצר החכמה

אה"ח 1234567

ד. ספירת האותיות של הפסוק "ישלח-עזרך מקדש ומציון יסעדך":

ישלח-עזרך;

מקדש;

ומציון;

יסעדך כב.

ה. ספירת התבות שבפסוקי יג מדות הרחמים:

ויעבר הוי' על פניו ויקרא הוי' הוי' אל;

רחום וחנון ארך אפים;

ורב חסד ואמת נצר חסד לאלפים;

נשא עון ופשע וחטאה ונקה כג.

ו. ספירת התבות של ארבעה פסוקים יסודיים:

כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשתו כד;

שויתי הוי' לנגדי תמיד כה;

שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד;

כל הנשמה תהלל יה הללויה.

קדש; "רחום וחנון ארך אפים" הן מדות עצמיות (ובאות בצורת פעול, ודוק); "ורב חסד ואמת נצר חסד לאלפים" — המשכת חסדים טובים; "נשא עון ופשע וחטאה ונקה" — סליחה מחילה וכפרה. וראה בפרוש הרמב"ן.

כד. דברים ל, יד. האוא"ס ב"ה מאיר בכתר ובחכמה בקרוב מקום כנודע, והיינו בכללות, אך בפרטיות, בכתר הוא "קרוב מאד", ודוק.

כה. תהלים טז, ח. והוא בחכמה ("הוי

כא. דברים ו, ד. יש פסיק-טעמא בין שם הוי' בתרא לבין אחד. בספירה זו, ה"אחד" נחשב לספרה אחת, פשוטו כמשמעו. והוא בסוד "חמשה חלוקי אבנים" שהפכו, בכלי של דוד (סוד הפסיק-טעמא), לאבן אחת, שבה הכה את גלית הפלשתי, כמבואר בתקו"ז.

כב. תהלים כ, ג (כג = חדוה). מבחינת טעמי המקרא, שתי תבות מוקפות ("ישלח-עזרך") נחשבות לתבה אחת, ודוק.

כג. שמות לד, וז. עד "אל" — שמות

ז. ספירת התבות של שני פסוקים מתוך "מעשה מרכבה":
 ודמות החיות מראיהם כגחלי אש בערות כמראה הלפדים;
 היא מתהלכת בין החיות;
 ונגה לאש ומן האש יוצא ברק;
 והחיות רצוא ושוב כמראה הבזקי.

ה

אוצר החכמה
 אה"ת 1234567

נשימה = "ברוך אדני יום יום" כו.

שתי בחינות "יום" הן:

"ובטובו מחדש בכל יום תמיד" כח — מקיף (אמונה) — "כל מה דעביד
 רחמנא לטב עביד" כט;
 "המחדש בטובו בכל יום תמיד" ל — פנימי (דעת) — "גם זו
 לטובה" לא.

יום תמיד מעשה בראשית, כאמור לעשה
 אורים גדלים כי לעולם חסדו. והוא סוד
 ההתעצמות באור הפנימי (ה"טוב" —
 "בטובו" — נמשך ומתגלה כחלק מפעולת
 החדוש), וד"ל.
 לא. תענית כא, א.

נמצא שבתחלת ברכת יוצר ישנה
 התכללות מדת לילה במדת יום (כדברי
 חז"ל על "יוצר אור ובורא חשך") ובסוף
 ברכת יוצר מאיר עצם מדת היום —
 "להגיד בבקר חסדך" (לעשה אורים גדלים
 כי לעולם חסדו) ואמונתך (כל מה דעביד
 וכו') בלילות. מזה יובן סמיכת שם אד'
 דוקא ל"יום" הראשון בפסוק "ברוך אד' יום
 יום" (שהרי צרופי אד' מאירים בלילה
 כנודע), ודוק. וראה בספר שכינה ביניהם
 פרק ד הערה יד.

"ובטובו — בטובו" עולה יום שלם (יום
 שהוכפל בו טוב ה').

והנה חדוש מעשה בראשית נעשה ע"י
 היחוד התמידי של חכמה ובינה (אבא
 ואמא) — יחוד יה של כל נשימה ונשימה

בחכמה", ששם מדת ההשתוות היא בכל,
 בהיות כולא קמיה כלא חשיב (והוא
 למעלה מהזמן).

כו. יחזקאל א, יג-יד. סוד החיה — חדוה
 — של מעשה מרכבה. בפסוק יד: "והחיות
 רצוא ושוב כמראה הבזק", יש חיה —
 חדוה — אותיות (ולפי הצרף וחדוה, ודוק).
 כל הפסוק "והחיות רצוא ושוב כמראה
 הבזק" — מתחלק ב-כג (חיה — חדוה), כג
 פעמים סב (טוב מאד, והוא הערך הממוצע
 של כל אחת מ-כג אותיות הפסוק. ועולה
 אהיה יה הוי', כללות סוד הג"ר כנודע,
 וד"ל).

כו. תהלים סח, כ.

כח. תחלת ברכה יוצר: "המאיר לארץ
 ולדירים עליה ברחמים, ובטובו מחדש בכל
 יום תמיד מעשה בראשית" (והוא סוד אור
 מקיף המאיר על הארץ והדירים עליה
 (ה"טוב" — "ובטובו" — מקיף את עצם
 החדוש), וד"ל.

כט. ברכות ס, ב.

ל. סוף ברכת יוצר: "המחדש בטובו בכל

ו

כל נשימה היא כשעור ה"חלק" בזמנ"ל, "חלק אלוה ממעל ממש"ל,
 "ויפת באפיו נשמת חיים".

יחס הנשימה ליום הוא כיחס היום לחיים ("ימי שנותינו בהם שבעים
 שנה"ל).

נשימה, יום, חיים עולה חדוה (חיה) ברבוע כללי.

ז

"כל הנשמה תהלל יה" — יחוד אבא ואמא, בטול ושמחה, בסוד
 חדוה"ל.

אוצר החכמה

אחד עם תקון הברית, כח ההתאפקות
 והדבקות במדת האמת ליעקב של יוסף
 הצדיק, דהיינו מדת "ארך אפים", וכמו
 שיתבאר בפנים, ודוק.

לב. ראה שע"ת לאו"ח ד, יז בשם הרמ"ע
 מפאנו.

לג. תניא ריש פ"ב.

לד. תהלים צ, י. מספר החלקים
 (הנשימות) ביום הוא קרוב למספר הימים
 בשבעים שנה, ודוק.

לה. וכידוע שבארבע הבחינות של
 חדוה, גילה, שמחה, ששון, חדוה היא כנגד
 החכמה (של השמחה הכללית, שבאמא —
 "אם הבנים שמחה"), בסוד שם יה ב"ה,
 וד"ל. והוא בחינת ראש השנה (שבו נאמר
 "חדות הוי' היא מעוזכם") שאחד הוא עם
 בחינת שבת (שבה מאירים מוחין דאבא —
 יה (שבת עולה תרפו ועוד יה כנודע))
 ובחינת ארץ ישראל (אשר האויר שבה
 מחכים, סוד שם יה, ו"תמיד עיני הוי'
 אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית
 שנה", מי ל"ה, ודוק), בחינת "ארך אפים",
 וד"ל.

כנ"ל. האור המקיף שבכל יום ויום מאיר
 ע"י המוחין דאבא בעוד שהאור הפנימי
 מאיר ע"י המוחין דאמא. והוא בסוד
 "ואהיה שעשועים יום יום", וד"ל.

נמצא, לפי זה, שהסוד הפנימי של "ברוך
 אד' יום יום" הוא: "ברוך" — יסוד עתיק
 יומין המתלבש במצחא דאריך אנפין, תקון
 רעוא דרעוין; "אד'" — מלכות דע"י
 המתלבשת בחוטמא דא"א; "יום יום" —
 אבא ואמא, ובסוד "פנימיות אבא פנימיות
 עתיק" וכן "פנימיות אמא פנימיות עתיק",
 וד"ל.

והנה הבטוי "יום יום" מופיע ז פעמים
 בתנ"ך: "ויהי כדברה אל יוסף יום יום"; "על
 אשר ילקטו יום יום"; "ואותי יום יום
 ידרשון"; "לשלמי נדרי יום יום"; "ברוך אד'
 יום יום"; "ואהיה שעשועים יום יום";
 "לשקד על דלתתי יום יום". ז פעמים "יום
 יום" עולה כח (ז במשולש) ברבוע. והנה
 הפסוק הראשון (הכל הולך אחר הפתיחה):
 "ויהי כדברה אל יוסף יום יום" עולה יוסף
 ועוד "ברוך אד' יום יום" שעולה נשימה,
 כמבואר בפנים. נמצא שתקון הנשימה הוא

והוא ענין בטול מדת הגאווה שפוגם ביה"ל, וכן בטול מדת הכעס, שעולה י"פ גאווה (שלמות התגלות הגאווה^{לז}).

עיקר בטול הכעס והגאווה הוא ע"י מדת "ארך אפים" לח = "לא החזיק לעד אפו"^{לט}. "ארך אפים" היא מדת ארץ ישראל^מ.

"ארך אפים" = "חלב ודבש"^{מא}, ואוירא דארץ ישראל מחכים בסוד הנשימה — נשם יה. ארץ ישראל עולה לב פעמים שם הוי' ב"ה, כנגד לב נתיבות חכמה שמאירות בארץ הקדש בפנימיות ה-לב פעמים "אלהים" של מעשה בראשית — יחוד יה כנ"ל (בסוד "כי שמש ומגן הוי' אלקים"^{מב}, "הוי' בחכמה"^{מג} ואלקים בבינה^{מד}, וד"ל).

מלוי "ארך אפים": אלף ריש כף אלף פא יוד ממ, עולה מספר ה"השראה" ה-כג (כג ברבוע ועוד כב ברבוע).

בר"ת של "כל הנשמה תהלל" ובס"ת של "ולך נאה להודות"^{מה} רשום השם הקדוש: כהת (שם ה-ח ב-עב שמות, וחלוף שדי) המסוגל להמתקת הרהורים^{מי}. והוא משיח בן דוד ע"ה^{מז} שעולה "ונחה עליו רוח הוי'". הרהורין בישין הוא בחינת אוירא דחוץ לארץ, והרהורין טבין — אוירא דארץ ישראל.

שכינה ביניהם.

מא. שמות ג, ח (פעם ראשונה בתורה). ומופיע יה פעמים בתורה (ובכולן כתיב "זבת חלב ודבש" שעולה "לעיני כל ישראל", יחוד יה שבשם, בעוד משה — אשר עשה משה לעיני כל ישראל — שזכה לבינה, נשמה, עולה יה פעמים חיה — חדוה).

מב. תהלים פד, יב.

מג. משלי ג, יט.

מד. סוד "אלקים חיים ומלך עולם", כמבואר בדא"ח, וסוד הוי' בניקוד אלקים, וד"ל.

מה. חתימת ברכת הודיה שבשמ"ע.

מו. כש"ט הוצאת קה"ת אות ק.

מז. כוונות האריז"ל.

לו. כמבואר בכתבי האריז"ל. ראה שער רוח הקדש תקן ז. ומבואר שם שהגאווה הו"ס הצל (צל-מות). תקן הגאווה הוא לחסות בצל כנפי השכינה, סוד כנפי הריאה הנושמות האוירא דא"י דמחכים — "בצל החכמה" — "ישאף צל" (עולה ז"פ חכמה). צל עולה גאווה במשולש כללי.

לז. ראה תניא פ"א.

לח. שביג מדה"ר דמשה, שמות לד, ו. טל. המדה המקבילה (ל"אפים") שביג מדות הרחמים שבסוף ספר מיכה (ז, ח), שהן בחינת האורות ביחס למדות דמשה (שהן בחינת הכלים, כמבואר בכתבי האריז"ל).

מ. ראה בארוכה במאמר "ארך אפים" שבספר שערי אהבה ורצון ובפ"ה בספר

"ארך" הוא לשון "רך", בחינת "מענה רך ישיב חמה"מח, על דרך
 "ארך אפים ישקיט ריב"מט. "לעולם יהא אדם רך כקנה וכו"י ר"ת ארך.
 הנשימה היא דרך הקנה — "קנה חכמה קנה בינה"נא — יחוד יה כנ"ל.
 יהא אדם רך כקנה ר"ת אריך — "כי אני הוי' רפאך"נב — אמן כן יהי
 רצון. אה"ח 1234567

חדוה נשימה (שכנגד חיה נשמה) ר"ת חן. חדוה נשימה עולה רוח
 רוח = חתך (שם קדוש — שם הפרנסהג. פרנסה = נשמה = רך כקנה),
 בסוד "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי"נד.
אוצר החכמה

מח. משלי טו, א. וראה אגה"ק ב.

מט. שם טו, יח.

נ. תענית כ, ב.

נא. משלי ד, ה.

נב. שמות טו, כו.

נג. היוצא מס"ת "פותח את ידך",

כמבואר בארוכה במ"א.

נד. מ"ב ב, ט. וראה לקומ"א סו.

באור

פסוק 161

כל הנשמה תהלל יה הללו-יה

אוצר החכמה

הפסוק "כל הנשמה תהלל יה הללו-יה" הוא הפסוק החותם ("הכל הולך אחר החיתום") את ספר תהלות דוד בן ישי. כשמסיים את ספר תהלים צריך להיזהר שלא תזוח עליו דעתו (ראה הקדמת פרק שירה), בסוד "ואתה תשופנו עקב" (לשון נשיפה), כידוע פרושו מהבעש"ט ז"ע. אלא צריך להשפיל את עצמו במאד מאד (ובכך לתקן את מדת הגאווה הפוגמת ב-יה, וכמו שנתבאר בפנים המאמר) בהודיה והלל להשי"ת כי טוב (בבחינת "מאד מאד הוי שפל רוח", שאזי זוכה ל"טובה הארץ מאד מאד" בחינת "חלד", כמו שיתבאר).

וי"ל שע"כ פסוק זה מופיע בפרק שירה כשירת החולדה (הראשון מבין ח השרצים של התורה, אך שם הוא בלשון זכר, "החלד", וכאן הוא בלשון נקבה, חולדה, ראה באור המבי"ט לפרק שירה). חולדה אותיות לחדוה (ובסוד "ויספו ענוים בה" שמחה ואביוני אדם בקדוש ישראל יגילו", וכידוע פרושו בדא"ח). וראה באורו של רי"ע ז"ל לפרק שירה (שבסידור בית יעקב) שחולדה הוא מלשון חלד (לשון ארץ ותבל — כללות כל היקום העומד במקום החלל הפנוי, וד"ל) סוד העלאת מ"ן במלכות — סוד שם מב ב"ה, "הוי" בחכמה (שם יה — "כל הנשמה תהלל יה" — 'הבן בחכמה') יסד ארץ". וקרוב לשון "חלד" ללשון "חדל", וכמ"ש "חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא", וד"ל.

והנה, מבין ז הנביאות שעמדו לעם ישראל, חלדה הנביאה היא ה-1 (כנגד היסוד, כשם שהחולדה דרה בעיקרי בתים, ועש"כ נקראת עקרת הבית, כמבואר בחז"ל עה"פ "מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה הללו-יה", בחינת שמחה וחדוה על כל נשימה ונשימה, וד"ל. "מושיבי" מתחלק בחדוה; "עקרת" עולה 770; "הבית" עולה שלם (בעלה של) חלדה; כל הפסוק עולה ז פעמים אשה, ר"ת "אם הבנים שמחה", ודוק).

והיא אשת שלם, לשון שלמות (המרמז לפסוק המשלים את ספר תהלים,

וד"ל), שהיה שומר הבגדים — שומר הלבושים שבנפש, מחשבה דבור ומעשה, בחינת ריח ונשימה, כמבואר בדא"ח. המלך יאשיהו שלח "אל חלדה הנביאה"; "אל חלדה" הוא סוד אחד יורד מלמעלה למטה בדלוג אותיות והלל עולה מלמטה למעלה בדלוג אותיות כנגדו. והוא בסוד "כל הנשמה תהלל יה הללו-יה". "והיא ישבת בירושלם במשנה" — אותיות נשמה, "כל הנשמה וגו'", "א"ת 'נשמה' אלא 'נשימה'.

¹²³⁴⁵⁶⁷ אהי"ח

חלדה עולה בטול (בחכמה, ושמך — יה, התכללות אמא עילאה באבא עילאה, בסוד ההתכללות והשלוש של שני השמות הוי' אהיה, כנודע בכתבי האריז"ל. והוא ענין הנשימה התמידית שבבטול כל הרגשת מציאותו — "כל הנשמה תהלל יה הללו-יה"). במלוי, חלדה (חית למד דלת הא) עולה "עץ הדעת טוב ורע" (שענינו, בעבודה, הוא מודעות עצמית, כמבואר בדא"ח) שעולה ד פעמים (כלומר שהערך הממוצע של כל אחת מ-ד אותיותיה של חלדה במלוי עולה) "עץ החיים" (שענינו, בעבודה, הוא בטול במציאות. ובא ללמד שהבטול האמיתי חודר אל תוך הרגשת היש, ועד שנעשה כעין "המכנה המשותף" של כל מרכיבי וגווני הרגשת היש, על מנת לבררה. והוא ענין התקון שנעשה ע"י "עבודת" הנשימה). וכן חשמל (אותיות לשמח, כמבואר במ"א) במלוי (חית שין מם למד) עולה כנ"ל. נמצא שחלדה הנביאה היא סוד החשמל — "עתים חשות עתים ממללות" ("עת לחשות ועת לדבר"), שבאצילות העליונה, סוד הבטול האמיתי בנפש, שני ההפכים נישאים ובאים כאחד, העלם וגילוי כאחד, סוד שם יה שבחכמה — "כל הנשמה תהלל יה הללו-יה".

אוצר החכמה